

Stedgrændser, der nærmere fastsættes." Her bestemmes altsaa udtrykkeligt, at Omdeling kun skal finde Sted fra Postcontoirer og Postexpeditioner, men ikke fra de øvrige Poststeder, ikke fra Brevsamlingssteder. Fremdeles hedder det i § 6, at Postvæsenet ved Siden af sin tidligere omtalte Virksomhed er bemyndiget til at overtage andre med dets Bestemmelse forenelige Forretninger, og dertil blandt nævnes at besørge Postforsendelser omdeelte og indsamlede paa Landet og at fastsætte Porto- og Fragttaxterne samt iøvrigt at bestemme Reglerne for saadanne Forretningers Udførelse". Dette er det Samme, som hidtil er skeet; der vil ikke ske noget omhelst Mere i denne Retning. Der er ganske vist i de senere Aar foretaget Endeel til Udvidelse og Forbedring af Landpostvæsenet; men det maa vistnok erkjendes, at det ingenlunde er tilstrækkeligt. Naar vi sammenligne den Maade, hvorpaa Landpostvæsenet behandles, med den Maade, hvorpaa Kjøbstædernes Postvæsen behandles, er det vel ganske sikkert, at der ikke kan drages nogen fuldkommen Parallel i saa Henseende. Vi kunne ikke gaae ud fra, at Landpostvæsenet i samme Grad kan faae Andeel i de samme Goder som Kjøbstædernes Postvæsen. Det ligger i Forholdenes Udvikling og — jeg tør tilføje — i deres naturlige Udvikling, at Posterne befordre fra Kjøbstad til Kjøbstad, og at Landposterne kun slutte sig dertil, ligesom det fremdeles er langt lettere at besørge Omdelingen i Kjøbstæderne. Pakkepostvæsenet medfører ganske særegne Vanskeligheder paa Landet, men ringere Vanskeligheder for Kjøbstæderne, og flere saadanne Sider kunde nævnes; men desuagtet maa det vistnok indrømmes, at man i flere Henseender kunde forbedre Landpostvæsenet og fastsætte Regler i nærværende Lovforslag for dets Forbedring. Jeg tror saaledes, at der i een Henseende burde gives en udtrykkelig Bestemmelse. Der stod i det Stykke af § 6, jeg oplæste, at Postvæsenet skal være bemyndiget til at fastsætte Portotaxterne for Landforsendelser, men for Omdelingen i Kjøbstæderne indreder der ingen særlig Afgift. Dette gjælder ikke blot om Breve, men ogsaa om Fragtgodts, om Pakkepostfager, uagtet disses Omdeling stund-

dom medfører temmelig betydelige Udgifter for Postvæsenet, som flere Steder af denne Grund maa holde Heste og Vogn. For Landpostfager derimod opkræves der Betaling, og det forudsættes i dette Lovforslag, at der fremdeles vil blive opkrævet en saadan. Dette staaer endnu udtrykkeligere i de Motiver, hvormed Lovforslaget blev forelagt i det andet Thing, idet der nemlig staaer, at det maa være overladt Administrationen at ordne Besørgelsen af Postforsendelser paa Landet og at fastsætte de efter Omstændighederne meest passende Taxter for denne; men jeg tror, at denne Omdeling af Landpostfager burde være fri ligesaa vel som Omdelingen i Kjøbstæderne. Fremdeles maa jeg ganske slutte mig til det Omstede, der blev fremført af den ærede sidste Taler om, at Omdelingen paa Landet bør skee paa en mere fyldestgjørende Maade. Det er nu forudsat, at den skal finde Sted fra Brevsamlingsstederne; men den kunde vistnok lade sig ordne paa en mere tilfredsstillende Maade, ligesom den ogsaa burde skee i et ganske andet Omfang, end det hidtil har været Tilfældet. Den rigtigste og maaffee eneste Maade, hvorpaa dette Forhold tilfulde lader sig ordne, vil imidlertid vistnok være, at et Forslag, der fremkom i Landsthingets Betænkning, blev gennemført, nemlig det Forslag, at der paa Landet blev oprettet Postredse med 3 til 4,000 Mennesker, altsaa af en saadan Størrelse, at man paa Derne og i de bedre befolkede Dele af Sylland i det Øieste vilde have en 3 Hjerdingvei til Poststationen. Naar man ser, at der flere Steder i dette Lovforslag er givet almindelige Regler, som først senere skulle bringes til Udførelse, vil der vist heller Intet være at indvende imod, at ogsaa denne Regel bliver opstillet i selve Loven som en almindelig Regel. — Med Hensyn til Postvæsenets Eneret kan jeg ikke Andet end i alt Væsentligt slutte mig til den ærede første Taler (S. M. Mørk). Jeg maa med ham undre mig over, at Regjeringen har fastholdt Postvæsenets Eneret i et Omfang, der nærmer sig til det hidtilværende, samtidig med, at det udtrykkeligt siges i Motiverne til Loven, at hvad det gjælder om, egentlig kun er at sikke